

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1791	Κυριακὴ Ι' (Λουκ. 13,10-17) 9 Δεκεμβρίου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ ὑποκριτής

«Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν· Ὑποκριτά...» (Λουκ. 13,15)

Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀγαπητοί μου, καθὼς διηγεῖται ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ἔκανε **ἓνα θαῦμα**. Τὸ ἀκούσατε.

Κάποια **γυναίκα εἶχε ἀσθένεια** ἀπὸ ἐπιπλοήρια δαιμονική. Ὁ σατανᾶς τῆς ἔδεσε τὴ σπονδυλικὴ στήλη, τὴ βάσι τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, καὶ τὴ λύγισε τόσο ὥστε **τὸ κεφάλι τῆς ν' ἀγγίζη στὴ γῆ**. Ὅποιος τὴν ἔβλεπε ἀπὸ μακριά, νόμιζε ὅτι περπατᾷ μετὰ τὰ τέσσερα, ὅτι εἶνε ἓνα τετράποδο. Ἀθλία ἡ κατάστασί της.

Τὴ λυπᾶστε; Πολὺ περισσότερο πρέπει νὰ λυπηθοῦμε τὸν ἑαυτό μας. Γιατὶ αὐτὴ, ἂν καὶ εἶχε τὸ σῶμα λυγισμένο κάτω, ἡ ψυχὴ τῆς ὅμως ἔβλεπε ψηλά, ἦταν στραμμένη στὸν οὐρανό. Ἐνῶ **ἐμεῖς**, μετὰ τὰ κορμιά ὀλοῖσα, ὅπως τὰ καμαρώνουμε στὸν καθρέφτη, **ἔχουμε τὴν ψυχὴ μας πρὸς τὰ κάτω**. Ποῦ εἶνε ἡ σκέψι - τὸ μυαλό μας, ποῦ ἡ καρδιά - τὰ αἰσθήματά μας, ποῦ οἱ ἐπιθυμίες - τὰ ὄνειρα - οἱ ὀραματισμοί μας; Σὰν τὰ ζῶα ἔτσι καὶ οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε συνεχῶς στὰ γήινα καὶ ἁμαρτωλά. Ἀκόμη καὶ μέσ' στὴν ἐκκλησιά! Καλὰ τέλος πάντων, ἄνθρωπε, ἔξω δὲν ξέρω τί κάνεις· ὅταν ὅμως ἔρχεσαι στὴν ἐκκλησιά κι ἀκοῦς «*Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας*», τὴν ὥρα αὐτὴ τοῦλάχιστον μὴ σκέπτεσαι τίς δουλειές σου. Πότε θὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς ἓνα εὐχαριστῶ; Μοιάζουμε σὰν ἓνα ἀετὸ ποῦ τοῦ ἔδεσαν στὰ πόδια μολύβια καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πετάξῃ. Ἔτσι κ' ἐμεῖς πέφτουμε στὰ χαμηλά.

Ἡ γυναίκα αὐτὴ ὅμως διέφερε. Ἀπόδειξις· ἐνῶ αὐτὴ ἦταν ἡ κατάστασί της κ' εἶχε ὅλο τὸ δίκιο νὰ μὴν πηγαίνει στὴ συναγωγὴ, ἀλλὰ νὰ κάθεται στὸ σπίτι καὶ νὰ μὴ βγαίνει καὶ τὴν κοροϊδεύουν τὰ παιδιά, αὐτὴ **κάθε Σάββατο** (ποῦ ἀντιστοιχεῖ μετὰ τὴ δική μας Κυριακὴ) **πήγαινε στὴν ἐκκλησιά**, δηλαδὴ στὴ συναγωγὴ (διότι ἡ συναγωγὴ ἦταν στὴ θέσι τῆς ἐκκλησίας).

Πήγαινε ὅπως μπορούσε. Γιά σκέψου. Αὐτὴ μετὰ τὰ τέσσερα πήγαινε στὴν ἐκκλησιά· **ἐμεῖς** μετὰ τὰ δύο, ποῦ περπατᾶμε καὶ τρέχουμε, ἔχουμε

πόδια γιὰ γῆπεδο, γιὰ διασκέδασι, πόδια γιὰ τὸν διάβολο· **πόδια γιὰ τὸ Θεὸ δὲν ἔχουμε**. Κάποιοι δὲν πατοῦν στὴν ἐκκλησία, θὰ τοὺς φέρουν μόνο μιὰ φορὰ οἱ τέσσερις γιὰ τὴν κηδεία.

Αὐτὴ ἡ γυναίκα λοιπὸν πῆγε γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἐκείνη τὴν ὥρα στὴ συναγωγὴ ἦταν ὁ Κύριος. 18 χρόνια ἦταν ἄρρωστη καὶ ποτέ δὲ γόγγυσε, δὲ βλαστήμησε. Ἐμεῖς γιὰ λίγο ἄρρωσταίνουμε καὶ γογγύζουμε· αὐτὴ ἔλεγε διαρκῶς «*Δόξα σοι ὁ Θεός*». Τὴν εἶδε ὁ εὐσπλαχνος, τὴν ἄγγιξε μετὰ τὰ ἁγία του χέρια ποῦ σὲ λίγο θὰ καρφώνονταν στὸ σταυρό, κι ἀμέσως –ἄς μὴ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε– ὅπως τὸ ἠλεκτρικὸ σύρμα μεταδίδει ῥεῦμα, ἔτσι τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ· μιὰ ὑπερφυσικὴ δύναμις διαπέρασε τὰ κόκκαλά της κι ἀμέσως ἀνωρθώθηκε, ἴσωσε τὸ κορμί της, **ἔγινε καλὰ τελείως**· αὐτὴ ποῦ ἔβλεπε κάτω, τώρα στεκόταν σὰν κυπαρίσσι.

«*Δόξα σοι, ὁ Θεός*», ἔλεγε αὐτὴ, «*Δόξα σοι, ὁ Θεός*», ἔλεγαν ὅλοι. Ἄλλ' ἐνῶ ἀπ' ὅλα τὰ στόματα ἀνέβαινε δοξολογία στὸν Πλάστη, τὴν ὥρα ἐκείνη, σὰν παραφωνία, ἀκούστηκε ὁ **ἀρχισυνάγωγος**. Αὐτός, ποῦ θὰ ἔπρεπε περισσότερο ἀπ' ὅλους νὰ δοξάσῃ τὸ Θεό, τί ἔκανε· τὸ πρόσωπό του σκοτεινίασε, **ἔπεσε σὲ στενοχώρια**. Γιατί; Διότι ὁ Χριστὸς ἔκανε τὸ θαῦμα ἡμέρα Σάββατο. Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ γίνονται ἐδῶ; λέει· ἐπιτρέπεται νὰ θεραπεύεστε σήμερα; Ἄλλες μέρες νὰ ῥχεστε... Τότε ὁ Χριστὸς, ποῦ εἶνε ὅλο ἀγάπη, ἔρριξε κεραυνό· «*Ὑποκριτά...*»! τοῦ λέει (Λουκ. 13,15).

Γιατὶ τὸν εἶπε ὑποκριτὴ; Διότι ἂν ἔδειχνε τί ἔχει μέσα του θὰ ἔλεγε· «*Χριστέ, σὲ φθονῶ, λάμπεις σὰν τὸν ἥλιο κ' ἐγὼ δὲν τὸ ἀνέχομαι*». Ἄλλ' αὐτὸς καλύπτει τὴν κακία καὶ τὸ ἐγωιστικὸ του μένος μετὰ θρησκευτικὸ μανδύα, παρουσιάζεται ὡς ὑπέρμαχος τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως τοῦ Θεοῦ. Καὶ **ὁ Χριστὸς τοῦ κάνει τὰ ἀποκαλυπτήρια**. Εἴσαι ὑποκριτὴς, τοῦ λέει· ἐσὺ ἓνα γαῖδουράκι ἔχεις κι ὅταν διψᾷς τὸ πᾶς νὰ τὸ ποτίσῃς· κ' ἐγὼ αὐτὴν, ποῦ τὴν εἶχε δεμέ-

νη ὁ σατανᾶς 18 χρόνια, δὲν ἔπρεπε νὰ τὴ λύσω τὴν ἡμέρα τοῦ σαββάτου; (ἔ.ἀ. 13,16).

Ἐφιστῶ τὴν προσοχή σας σ' αὐτὴν μόνο τὴ λέξι, «Ἵποκριτά». Γιατὶ ἂν ὁ Χριστὸς ἐρχόταν στὸν κόσμον καὶ περπατοῦσε πάλι ἀνάμεσά μας, φοβᾶμαι, ἀδέρφια μου, ὅτι **τὰ ἴδια λόγια** θὰ ξέφευγαν ἀπ' τὰ χεῖλη του **καὶ γιὰ μᾶς**. Σὲ ὄλους μας περισσότερο ἢ λιγώτερο ἀρμύζει τὸ κουστούμι αὐτὸ ποὺ λέγεται ὑποκρισία.

«Ἵποκριτά». **Τί θὰ πῆ ὑποκριτής;** Θὰ πῆ ἄλλο νὰ εἶσαι καὶ ἄλλο νὰ φαίνεσαι. Ὅπως στὸ θέατρο ὁ ἠθοποιὸς προτοῦ ν' ἀνεβῆ στὴ σκηνὴ βγάζει τὰ ρούχα του καὶ γίνεται ἄλλοτε στρατηγός, ἄλλοτε βασιλιάς, ἄλλοτε δικηγόρος, ἄλλοτε γιατρός, καὶ φοράει διάφορα προσωπεῖα, ἔτσι κι ὁ ὑποκριτής· εἶνε πολυπρόσωπος. Νὰ σᾶς παρουσιάσω μερικοὺς τέτοιους τύπους;

● Σὲ πλησιάζει κάποιος μὲ ὄλους τοὺς καλοὺς τρόπους. Δὲ μιλάει ὅπως ὁ τσοπάνης, ποὺ ἐκφράζεται αὐθόρμητα, ἀγνὰ καὶ ἀμόλυντα, χωρὶς καρυκεύματα, μ' ἐκείνη τὴν ἀπροσποίητη ἑλληνικὴ προφορά. Αὐτὸς μιλάει μὲ λεπτότητα καὶ γλύκα. Τὸν βλέπεις ἐσὺ καὶ μαγεύεσαι. Τί σπουδαῖος ἄνθρωπος! λές. Τοῦ ἔδειξες ἐμπιστοσύνη, τοῦ ἄνοιξες τὴν πόρτα σου, τὸν ἔβαλες μέσα; προτιμότερο νὰ βάζεις δυναμίτη στὸ σπίτι σου. Γιατὶ αὐτὸς σιγὰ - σιγὰ θὰ ἐπηρέαση τὴν οἰκογενειακὴ σου ζωὴ, θὰ προσβάλη τὸ ὄνομά σου. Αὐτὸς, ποὺ δείχνει τάχα ἀγάπη γιὰ τὴν οἰκογένειά σου, θὰ ἀτιμάσῃ τὸ κορίτσι σου, θὰ σὲ χωρίσῃ ἀπ' τὴ γυναῖκα σου... Γι' αὐτό, ἂν θέλετε τὰ κορίτσια σας ἀγνὰ καὶ τὴ γυναῖκα σας πιστὴ, κλείστε στὸν παλιόκοσμον αὐτὸν τὶς πόρτες σας. Στὸ σπίτι σας νὰ μένη μόνο ὁ Χριστός. Τί τὸν ἔφερε αὐτὸν ἢ αὐτὴν; -Εἶνε φίλος, εἶνε φίλη, λέει. Κάτω ἀπὸ τὴ λέξι αὐτὴ κρύβεται ἡ διαφθορά. Νὰ λοιπὸν τί κάνει ὁ ὑποκριτής: **παρουσιάζεται ὡς φίλος τῆς οἰκογενείας καὶ τέλος ἀποδεικνύεται ἐχθρὸς τῆς**.

● Καὶ μόνο αὐτός; Πόσους σὰν κι αὐτὸν ἔχει τὸ θέατρο τῆς ζωῆς! Τὸν βλέπει τὸν ἄλλο; Βρίσκεται σὲ περιβάλλον θρησκευτικὸ, καταλαβαίνει ὅτι ἐκεῖ γυναῖκες καὶ ἄντρες εἶνε ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ; Ἐνῶ δὲν πιστεύει τίποτε, κάνει τὸν θρησκευτικὸ, κάνει σταυρὸ μεγάλο - κανονικὸ, γιὰ νὰ ἐξαπατήσῃ. Βρίσκεται σὲ περιβάλλον ποὺ ἀγαποῦν τὴν πατρίδα; Ἐνῶ δὲν ἔχει οὔτε σταγόνα φιλοπατρίας, ρίχνει συνθήματα πατριωτικά. Βρίσκεται μεταξύ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν φιλανθρώπων, ποὺ τώρα τὰ Χριστούγεννα τρέχουν νὰ μαζέψουν κάτι γιὰ τοὺς φτωχοὺς; Ἐνῶ εἶνε ἄσπλαχνος καὶ δὲ δίνει οὔτε νερὸ στὸν ἀγγελό του, κάνει τὸ φιλάνθρωπο. Ὁ σκοπὸς του

εἶνε νὰ ἐκμεταλλεῖται κάθε εὐκαιρία. Τέτοιος εἶνε ὁ ὑποκριτής· εἶνε τύραννος καὶ κάνει τὸ δημοκράτη, εἶνε αἰσχροὺς καὶ κάνει τὸν ἅγιο, **εἶνε διάβολος καὶ κάνει τὸν ἄγγελο**. Γιατὶ καὶ ὁ διάβολος δὲν εἶνε ὅπως τὸν παρουσιάζουν οἱ εἰκόνες. Αὐτὸν τὸ διάβολο δὲν τὸ φοβᾶμαι· φοβᾶμαι τὸ διάβολο ὅταν φορᾷ τὸ προσωπεῖο τοῦ ἁγίου Νικολάου, τοῦ ἁγίου Δημητρίου... Μὴ ξεχνᾶμε τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὅτι «ὁ σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός» (Β' Κορ. 11,14). Παίρνει σχῆμα, φορᾷ τὴ μάσκα τοῦ ἁγίου. Ὁ πρῶτος διδάξας τὴν ὑποκρισίαν εἶνε ὁ διάβολος.

● Ἀλλὰ δὲν σᾶς ἔδειξα ἀκόμη τὸ μεγαλύτερο ἀπατεῶνα· εἶνε ὁ **αἰρετικός**. Εἶπε ὁ Χριστὸς ὅτι ὠρισμένοι, ἐνῶ εἶνε λύκοι, θὰ παρουσιάζονται ὡς πρόβατα γιὰ νὰ ἐξαπατοῦν τοὺς πολλοὺς (βλ. Ματθ. 7,15). Οἱ αἰρετικοὶ ἔχουν σπουδάσει εἰδικά. Κρατοῦν διάφορα φυλλάδια, ἐρμηνεύουν τὸ Εὐαγγέλιο, μὰ τίποτα ἀπ' αὐτὸ δὲν πιστεύουν. Ἄν ἦταν δυνατόν καὶ εἰκόνας καὶ σταυρὸ καὶ τὰ πάντα νὰ τὰ κάψουν. Καὶ ἐνῶ μέσα τους ἔχουν τὸ φαρμάκι ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τῶν ἁγίων, κάθε ὀσίου καὶ ἱεροῦ, ἐν τούτοις στὰ χεῖλη ἔχουν μέλι. Προσφέρουν γλύκισμα καὶ μέσα ἔχουν ρίξει παράθειο· ἔτσι εἶνε οἱ θεωρίες τῶν χιλιαστῶν γιὰ τὸν Ἰεχωβά. Ἐξαπατοῦν. Ἄν ἐρχόταν σήμερα ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον, θὰ τοὺς ἔλεγε· Ἵποκριταί! Ὑπάρχει ἓνα ἔρπετό, ὁ **χαμαιλέον**, ποὺ ἔχει τὴν περιεργὴ ιδιότητα ν' ἀλλάζῃ χρῶμα σύμφωνα μὲ τὸ περιβάλλον. Ὅπως ὁ χαμαιλέον ἔτσι καὶ οἱ ὑποκριταὶ ἀλλάζουν «χρῶματα» καὶ κόκκινο καὶ πράσινο καὶ ὄλα. Ἐνα μόνο χρῶμα δὲν παίρνουν, τὸ λευκὸ τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Ἀδελφοί μου, **νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς**. Ὅπως εἴμαστε, ἔτσι νὰ φαινώμαστε. Ἡ εἰλικρίνεια νὰ ἀστράφῃ στὰ λόγια καὶ στὸν βίον μας. Μακριὰ ἀπ' τὴν ὑποκρισίαν!

Καὶ «*μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε*» (Α' ἴω. 4,1). **Βουλῶστε τ' αὐτιά σας**. Μὴν ἀκοῦς, ἐσὺ ἢ γυναῖκα, τὸν ἀπατεῶνα ποὺ ἔρχεται νὰ σὲ χωρίσῃ ἀπ' τὸν ἄντρα σου. Βούλωσε, σὺ ὁ ἄντρας, τ' αὐτιά σου καὶ μὴν ἀκοῦς τὴν ὑποκριτριά σου ποὺ σὲ χωρίζει ἀπ' τὴ γυναῖκα σου. Ἐσὺ κορίτσι μου ἀμόλυντο, νὰ δυσπιστῆς στὰ λόγια τοῦ ἀπατεῶνα. Ὅλοι ἄς προσέξουμε· μὴ δώσουμε καμμιά ἐμπιστοσύνη σὲ ἀπατηλὰ συνθήματα. Νὰ ζήσουμε μὲ τὸ Χριστό, ποὺ εἶπε νὰ λέμε «*ναὶ ναί, οὐ οὐ*» (Ματθ. 5,37). Ὡστε, ὅταν φύγουμε ἀπὸ τὸ μάταιο αὐτὸ κόσμον, νὰ μὴ μᾶς πῆ «Ἵποκριταί», ἀλλὰ νὰ πῆ «*Εὐ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! ... εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου*» (Ματθ. 25,21)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**